

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 722/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิ โจทก์ บริษัท ช. โจทก์ร่วม นางสาว บ. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงแต่เมื่อคดีขึ้นมาสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจที่จะพิจารณาด้วยว่าโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ลงแก่จำเลยทั้งสามนั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด ทั้งนี้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

แม้คดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงแต่เมื่อคดีขึ้นมาสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจที่จะพิจารณาด้วยว่าโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ลงแก่จำเลยทั้งสามนั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด ทั้งนี้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 188, 265, 266, 268, 335 ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันค้ำหรือใช้เงิน 2,870,000 บาท ที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย และริบของกลาง จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธ ส่วนจำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา บริษัท ช. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอและแก้ไขคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้าง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188, 265, 266 (1), 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 266 (1), 335 (7) (11) วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิ ร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการ ร่วมกันใช้เอกสารสิทธิ ร่วมกันใช้เอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการปลอม และร่วมกันลักทรัพย์ของนายจ้าง เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้เอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการปลอม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 2 กระทง ฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้าง จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 4 กระทง ฐานร่วมกันเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่น จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 3 กระทง รวมจำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 30 ปี จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 15 ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงให้จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 20 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) ริบของกลาง ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันค้ำเงิน 2,770,000 บาท แก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานร่วมกันเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นและความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ของนายจ้าง เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษในความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ของนายจ้าง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 4 กระทง จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 8 ปี 24

เดือน เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานอื่นแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 10 ปี 24 เดือน ส่วนจำเลยที่ 1 และที่ 2 เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงให้จำคุกคนละ 20 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสามฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า คดีนี้สำหรับความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิ ร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการ ร่วมกันใช้เอกสารสิทธิ ร่วมกันใช้เอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการปลอม และร่วมกันลักทรัพย์ของนายจ้างตามฟ้องข้อ 1.6 ถึง 1.10 กับตามฟ้องข้อ 1.11 ถึง 1.15 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้เอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการปลอม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง โดยให้จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทงละ 2 ปี กับให้จำคุกจำเลยที่ 3 กระทงละ 1 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน โดยยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสามในแต่ละกระทงไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงในความผิดฐานต่าง ๆ ตามฟ้องแต่ละข้อข้างต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ส่วนในความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างตามฟ้องข้อ 1.1, 1.3, 1.5 และ 1.17 กับความผิดฐานร่วมกันเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นตามฟ้องข้อ 1.2, 1.4 และ 1.16 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างกระทงละ 5 ปี รวม 4 กระทง กับฐานร่วมกันเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นกระทงละ 2 ปี รวม 3 กระทง ส่วนจำเลยที่ 3 ให้ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างกระทงละ 2 ปี 6 เดือน รวม 4 กระทง กับฐานร่วมกันเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นกระทงละ 1 ปี รวม 3 กระทง ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่าความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างและความผิดฐานร่วมกันเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นตามฟ้องข้อต่าง ๆ ข้างต้นเป็นการกระทำความผิดเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 โดยให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทงละ 5 ปี รวม 4 กระทง กับให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 3 กระทงละ 2 ปี 6 เดือน รวม 4 กระทง ถือเป็นการแก้ไขเล็กน้อย โดยยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสามในแต่ละกระทงไม่เกิน 5 ปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงในความผิดฐานต่าง ๆ ตามฟ้องแต่ละข้อข้างต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ด้วยอีกเช่นกัน การที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกาว่า พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมไม่น่าเชื่อถือ ไม่อาจรับฟังว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 3 ได้โดยปราศจากข้อสงสัยนั้น เมื่อพิเคราะห์ข้อโต้แย้งและเหตุผลประการต่าง ๆ ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 หยิบยกขึ้นต่อสู้ในฎีกาแล้วเห็นได้ว่าล้วนแล้วแต่เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 3 ทั้งสิ้น อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เช่นเดียวกับฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 กับฎีกาของจำเลยที่ 3 ที่ขอให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสามเบากว่าที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 กำหนด กับขอให้รื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ด้วยนั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 3 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยทั้งสามในส่วนนี้มาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ส่วนที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกาว่าศาลอุทธรณ์ภาค 3 ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการรับฟังพยานหลักฐาน กล่าวคือ เมื่อโจทก์ฟ้องกล่าวหาจำเลยทั้งสามว่าร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้องข้อ 1.16 และ 1.17 ในวันที่ 11 พฤษภาคม 2563 แต่เมื่อ

รายการลงบัญชีมั่วซั่วด้านบนระบุวันที่ไว้ว่า 15 พฤษภาคม 2563 จึงไม่อาจนำเอกสารดังกล่าวมาใช้รับฟังประกอบกับเช็คของโจทก์ร่วม ซึ่งมีการนำไปใช้เบิกถอนเงินสดในวันที่ 11 พฤษภาคม 2563 เพื่อวินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันกระทำความผิดในวันดังกล่าวได้นั้น เห็นว่า ฎีกาดังกล่าวล้วนเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานเอกสาร จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง หาใช่ปัญหาข้อกฎหมายตามที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 กล่าวอ้างไม่ จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวเช่นกัน ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อนึ่ง เมื่อคดีขึ้นสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจที่จะพิจารณาด้วยว่าโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ลงแก่จำเลยทั้งสามนั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 เห็นว่า สำหรับความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างรวม 4 กระหนังนั้น จำเลยทั้งสามร่วมกันลักเอาเงินของโจทก์ร่วมไปมีจำนวนมากบ้างน้อยบ้าง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสามถึงกระหนังละ 5 ปี จึงหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรกำหนดโทษให้เบาลงเพื่อให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิด พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้าง ให้จำคุกจำเลยทั้งสามกระหนังละ 3 ปี รวม 4 กระหนัง ลดโทษให้จำเลยที่ 3 กระหนังละกึ่งหนึ่งแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 4 ปี 24 เดือน เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานอื่นแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 6 ปี 24 เดือน ส่วนจำเลยที่ 1 และที่ 2 เมื่อรวมโทษทุกกระหนังแล้วคงให้จำคุกคนละ 16 ปี นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

วิชัย ตัญศิริ · พงษ์ธร จันทรอุดม · วิทยา พรหมประสิทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/722/2567>